

[Valdemar Sørensen.]

Afgørelse, den ærede Forespørger nu klager over. Men der er en Ting, der forekommer mig ejendommelig i det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansens og den højtærede Indenrigsministers Bemærkninger, det var dette, at Anklagemyndighedens endelige Afgørelse ikke er paaanket til Justitsministeriet. Hvorfor er den ikke det? Naar der foreligger Klagepunkter af den Vægt, som den ærede Forespørger tillægger dem for sin Mandant, hvorfor er da saa ikke Klagen paaanket til Justitsministeren?

Sagen stiller sig altsaa for min Betragtning saaledes, at jeg vil ikke for mit Vedkommende mene, at det høje Folketing kan gøre nogen god Gerning ved at undersøge, hvad et langt nærmerestaaende parlamentarisk Udvalg allerede for Aar tilbage har undersøgt, og dernæst at saa længe en Paaankning til den højeste juridiske Myndighed i Landet ikke har fundet Sted — jeg ved ikke, om der er Frister for den Slags Paaanke, muligvis kan den ikke nu finde Sted, men dette, at den ikke har fundet Sted, overbeviser mig i hvert Fald om, at der har været visse Tvivl i Klagerens Sind om, hvorvidt det overhovedet var rigtigt at gaa videre ad den Vej. Endelig vil jeg fremhæve, at den Mand, der her er Tale om, staar jo ingenlunde alene, han er Medlem af nogle af de stærkeste Organisationer, vi har i Landet, Tjenestemandorganisationerne, men jeg har ikke hørt et eneste Ord om, at hans Organisation har stillet sig bag ved ham. Hvorfor har den ikke det?

Naar jeg lægger disse Ting sammen: den parlamentariske Undersøgelse, der er foregaaet, og som har fundet sin Afslutning, den politimæssige og retslige Undersøgelse, hvis Resultat ikke er paaanket til den øverste Myndighed, og endelig, at Organisationerne ikke har stillet sig bag ved Manden, vækker alt dette hos mig en saadan Tvivl om Nyttens af, at denne høje Forsamling beskæftiger sig med Sagen, at jeg for mit Vedkommende anbefaler at afvise Forespørgrens Dagsorden.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard):

Jeg ønsker at knytte et Par Bemærkninger til de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Vagn Bro.

Det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for den Anskuelse, at dette, at vi her i det høje Folketing altid har udvist en overordentlig stor Liberalitet med Hensyn til at lade forskellige Forespørgsler, der stilles, komme til Behandling, kunde føre med sig, at Rigsdagen er forpligtet til at gaa ind i

Undersøgelser af den ene eller anden Art uden Hensyn til, om det er paa Omraader, hvor Rigsdagens Beføjelser naturligt ligger eller ikke. Dette maa jeg tage Afstand fra. Derimod har det ærede Medlem ganske Ret i, at hvis man mente, denne Sag ikke var behandlet paa rette Maade af den højeste Anklagemyndighed, Rigsadvokaten, kan man virkelig forlange, at de paagældende havde paaanket Sagen til Justitsministeren. Hvis dette var sket, havde der, som det ærede Medlem meget rigtigt siger, her i Rigsdagen foreligget et Grundlag for en Minister til at tage sig et Ansvar paa med Hensyn til den videre Fremme af denne Sag, og saa vilde det ikke have været mig, som havde nogen Beføjelse paa dette Omraade, men det vilde have været Justitsministeren, man skulde have rejst Sagen over for.

Der var en anden Ting i det ærede Medlem Hr. Vagn Bros Udtalelser, som interesserede mig meget. Det ærede Medlem troede ikke paa, at der var mere at naa i den politimæssige Behandling af Sagen, men det centrale i Sagen var den kommunale Administration. Dette sidste vil jeg gerne understrege meget stærkt; det er noget, som det ærede Medlem har Berettigelse til at anføre. Men saa maa man ogsaa tage Konsekvensen deraf. Nu opstiller jeg teoretisk den Mulighed, at det høje Ting ned sætter et Udvalg eller en Kommission til Behandling af den Sag, der er rejst her; derefter kommer dette Udvalg og eventuelt det høje Ting til den Opfattelse, at der er begaaet noget forkert paa det og det Punkt, f. Eks., at en kommunal Embedsmand burde have været afskediget og en anden burde have været forfremmet. Ser det ærede Medlem da ikke, hvad det er, man her fører Folketinget ind i? Det høje Ting har nemlig overhovedet ingen Beføjelse til at gennemføre det, som man saaledes maatte naa til vilde være rigtigt.

Jeg hører til dem, som ved enhver Lejlighed vil værges saa meget som overhovedet muligt om Rigsdagens Rettigheder, men jeg nødes ogsaa til at advare imod, at Rigsdagen gaar ind i noget, som Rigsdagen ikke er det rette Forum for, og jeg nødes ogsaa til at værges det, der hedder det kommunale Selvstyre. Efter den Forhandling, der har været ført her i Dag, og de Synspunkter og Meninger, der er fremført fra de forskellige Sider, maa jeg derfor mene, det vil være rigtigt af mig og korrekt baade over for Rigsdagen og Københavns Kommune, at disse Forhandlinger med de fremsatte Anskuelser bliver overgivet til Københavns Magistrat og Borgerrepræsentation. Der er det rette parla-